

Z OTROKI NA POLETNI ŠOLI

Barbara Berden

Letos sem se prvič udeležila poletne šole. Bila sem povabljena in v tem sem videla zase priložnost, da se vsaj za tri dni odmaknem od vsakodnevnih obveznosti in se po daljšem času zopet srečam z nekaterimi ljudmi, ki jih poznam še iz časa študija ali pa iz skupine za samopomoč.

Imam dva majhna otroka in sprva mi je bilo rečeno, da je bolje, če pridem na taborjenje sama. Vesela sem bila, ko sem zvedela, da lahko pridem tudi z otrokoma, saj je bila to lepa priložnost, da sem z njima vsaj malo izven mesta tudi to poletje, ko si nisem mogla privoščiti drugih počitnic. To, da je bil tabor v Bohinju, me je še posebno razveselilo in pritegnilo, ker sem kot tabornica v Bohinju preživela mnogo lepih trenutkov. O programu nisem posebej poizvedovala, kajti vedela sem, da bom zase gotovo našla kaj zanimivega, in to mi je zadostovalo. Imela sem nekaj skromnih osebnih pričakovanj, ki sem jih zadovoljila s tem, kar mi je bilo na taboru ponujeno, in tistim, kar sem si sama vzela. Vse mi je bilo nekako po duši; bila sem s svojima otrokoma in hkrati še z drugimi. Odpovedala sem se poslušanju predavanj in sodelovanju v delavnicah, ker sem videla, da nisem tako močno povezana s tem dogajanjem, čeprav je bilo vsekakor zanimivo.

Ko mi je Bernard predlagal, da prevzamem vodenje otroške skupine, me je najprej prestrašilo število otrok - bilo jih je kar dvajset. Mislila sem si: "O, Bernard, saj se mi to vendar ne ljubi", hkrati pa mi je bilo samo po sebi umevno, da lahko kdaj tudi jaz kaj prispevam od tega, kar znam, in da sem trenutno še vedno predvsem mama.

Prvi dan se je za družbo otrokom javilo nekaj mlajših udeležencev tabora in videti je bilo, da bo moja naloga samo dogovoriti se z njimi, kdo bo kaj počel z otroki. Toda naslednji dan, ko so se vsi vključili v delo po skupinah, so se kar težko odtrgali od skupin, zato da bi se posvetili otrokom. Otroci pa so bili tam in nekdo je moral biti z njimi. Potem je bilo druženje z otroki prepuščeno trenutnim nagibom posameznikov in videti je bilo, kot da je tisti, ki se je otrokom pridružil, pričakoval oddih.

Kljub temu, da je bilo tudi meni v družbi otrok prijetno, sem morala poskrbeti za nekatere stvari in v tem sem bila prepuščena sama sebi. Toda na koncu koncev mi je bil ta občutek všeč. Če bi se v tej vlogi počutila

nebojgleno in bi pričakovala, da bodo drugi kar skakali okoli mene, da bi mi pomagali, ne bi bila v dobri koži.

Dobro je bilo, da so se starši mlajših otrok večkrat priključili kakšni dejavnosti otroške skupine. To je bila zame zelo potrebna in zadostna pomoč. Hkrati pa je bilo to dobro tudi za otroke; otroška skupina ni bila zaprta in za otroke obvezujoča. Kajti bilo je skoraj nemogoče zadržati otroka pri igri, če si je zaželel oditi malo k mami ali očetu, ki sta sedela nekaj metrov proč.

Počutila sem se prav zares kot mama. Bilo bi mi neprijetno, če bi se počutila kot učiteljica v šoli. In morala sem se znati in postaviti zase prav toliko, kolikor se mora mama za svoje otroke. Ko nas je prvi večer presenetila nevihta, nisem čakala, ali bo kdo prišel zaskrbljeno vprašat, kako nam gre. Enostavno sem vstala, poiskala fante s šotori in preselili smo se v suh šotor. In če sem kaj potrebovala iz kuhinje, sem šla in preprosto vzela. Na določeno stopnjo neurejenosti se pač nisem mogla ozirati. Prav v kuhinji sem se srečala z dilemo - ali je organizacija tudi moja stvar ali ne, če pričakujem določen red. Najprej pridem v kuhinjo in prosim za tisto, kar potrebujem, potem sprašujem, kje tisto je, in še potem, kaj smem in česa ne smem. Ko po določenem času dobim odgovor, naj se vendar že sama znajdem, in še opazko, ali se mi sami vendar nič ne ljubi, se zamislim: "Moram biti gotova vase, vedeti moram, kaj potrebujem, kaj hočem in kako bom do tega prišla." Po tem načelu sem začela urejati potrebe otrok; malice, kosila, toaletni papir...

In kako je bilo otrokom? Videti je bilo, da uživajo, kar v naravi, kjer se vedno kaj dogaja, ni težko. Ose pikajo, na poti so luže ali pa je voda v potoku tako mrzla, da te, kako razburljivo, nesejo na drugo stran. In ogenj, ki gori pozno v noč, da lahko zaspiš v maminem naročju. In nikogar ni, ki bo podnevi kričal nate, razen kakšna mama, ki se sem in tja prikaže... Tisti pa, ki so se otrokom pridružili, so s svojo dobro voljo vedno prinesli še kaj zanimivega - pesem, pravljičico, kitaro, venček travniških rož.

Kako je bilo mamam? To bi verjetno morale povedati same. Nekatere so bile pogosto z nami in so si zase odtrgale le kakšno urico, ki pa, kot vem, lahko zelo veliko pomeni. Druge pa so redneje sodelovale v programu poletne šole in niso bile videti zaskrbljene za svoje otroke. Zdi se mi, da je vsak dobil svoje.